

(Политика, 12.03.2009)

Поводом текста „[Пошетња у чоколадном царству](#)”

Ако је и од Ђорђа Вукадиновића, много је. У свом тексту „Пошетња у чоколадном царству” (3. марта) овај члан Савета за европске интеграције опет пише као да „му је мука у стомаку” од Европске уније, коју сматра „последњом рупом на свирали” кад су српски стратешки интереси у питању. Препознајете, верујем, ове исказе као ставове Вукадиновићу најдражег српског политичара. Вукадиновић, наравно, има право да тако мисли.

Оно на шта нема право, јер прелази границу доброг укуса и коректне комуникације, јесте да исмева и омаловажава своје идејне противнике или да им, пак, потура ставове које они никад нису гајили, а још мање јавно износили. Наравно, као убеђени присталица опције што брже интеграције Србије у ЕУ препознао сам себе у његовом „хору српских евроуниониста” за који он мисли да замајава српски народ шареним лажама. И не само да замајавамо народ величајући Унију већ ми, који чинимо „необичан сој еврофанатика Унију волимо више него тату и маму – а о држави и отаџбини да не говоримо”. Зашто то радимо? Инсинуација је да радимо за паре, „за део од три милијарде евра годишње, од чега макар нека мрвица заврши на столу наших ЕУ хороваћа”.

То једноставно није тачно. И ја и велик број мојих пријатеља и познаника „еврофанатика” једноставно сматрамо да је интеграција у ЕУ најбржи, најпоузданији и најјефтинији пут да се наше друштво осавремени и модернизује. У избору између аутархије, ослањања на Русију, Кину и несврстане или укључивања у Европску унију за нас „ЕУ хороваће” дилеме нема. Не због „мрвица” већ због националног интереса. Учествовао сам са групом колега са Факултета за економију, финансије и администрацију у изради студије „Цена одлагања интеграције Србије у Европску унију”. Ту смо језиком бројки и рационалних аргумената показали да је у интересу Србије да

убрза интеграцију. Србије, а не Европске уније. Уопште није било потребно као кулису користити „царство чоколаде” и „верујте нам на реч”. Реални економски и финансијски токови и односи јасно су показали да нам је то у интересу.

За мене, као и за многе друге „хоровође” Унија није „света крва”, непогрешива институција. Први мој критички осврт на ЕУ потиче још из 1994. године када сам у књизи „The Yugoslav Drama” жестоко критиковао однос ЕЕЗ/ЕУ према распаду Југославије. Слично сам јавно урадио и поводом Соланиног смешног става према држави Србија и Црна Гора који је ЕУ беспотребно подржала. У својој колумни у „Економисту” у неколико наврата сам критички оцењивао поједине потезе и одлуке ЕУ. То чине и друге „хоровође”.

Европска унија није идеална. Нити они то сматрају, нити то сматра „српски хор евроуниониста”. Али такви какви су, још увек су бољи од нас и у много чему могу да послуже за пример (економија, судство, грађанске слободе и сл.). Ту је поента. Учимо од бољих, придружимо се успешнима, као што је то до сад учинило десет бивших социјалистичких земаља.

Коначно, пар речи о великом открићу Вукадиновића да у ЕУ свако води рачуна о сопственом интересу. Тачно је! Али успели су да своје интересеусагласе тако да функционишу као економска целина. Ни у једном акту „европског царства” не помиње се „другарство”, „све је лепо и нежно”. Али се помиње да се заједница ствара на усвајању свега оног као заједничког што је у интересу свих.

У једном је Вукадиновић у праву. Садашња криза јесте велики тест за јединство Уније. Мислим да је ипак мало преурадио скицирајући њену читуљу.

(Аутор је професор Факултета за економију, финансије и администрацију)